

Načež Anička takto odpovídá:

115.

Ho-ja, ho-ja, ho-ja, ka-ma-rád-ko věr-ná mo-ja,
 z toho su ti po-vděčna, že's ty mi ho při-ja-ła. To je, Bo-že,
 mlá-de-nec jak rů-žič-ka na vě-nec, ty si, Bo-že pa-nen-ka
 tak jako ho-łu-běn-ka! Kopała*) orała čer-ve-nýma vo-ła-ma
 dvě ko-py ži-ta na-ža-ła, ko-pu jarého, kopu o-zimého,
 do mlý-na ho za-vé-zła, pěkněj bí-łej múky na-mle-ła
 a ko-láč z ní u-pék-ła. Můj ko-láč-ku pěk-ný bí-lý,
 můj Ja-níč-ku roz-to-mi-ły. Ho-ja, ho-ja, ho-ja.

Na konec Verunka děkuje Aničce, že s ní hojakala:

Hoja, hoja, hoja,
 Kamarádko věrná moja!
 Zdrava's na mne hojakała,
 A se mnú sa nehněvała;
 Proč bychme sa hněvały,
 Šak sme si nic neudělały,
 Až si něco uděláme,
 Teprú my sa pohněváme.
 Hoja, hoja, hoja!

*) Kopała, orała a ostatní participia označují přání, mírný rozkaz; srovn. „Zdraví vzkazovali“, srb. živili.